

Pridne otroke Bog ljubi.

Srečni stariši, ki imajo dobre in pridne otroke. Dobri otroci slušajo svoje stariše na vsako besedo, pridno se učé in delajo radi. Take otroke je imela gospá Rožnikova. Nikoli jih ni bilo treba priganjati k delu niti spodbujati k učenju, otroci so storili vse iz ljubezni do Bogá in svojih starišev. Oče jim je bil uradnik in se ni mogel mnogo ukvarjati z otroci, a tega mu tudi treba ni bilo, ker so otroci sámi radi spolnovali svoje dolžnosti.

Kako lepó jih je bilo videti popólnodne z materjo sedeč v sobi vsacega pri svojem delu. Stanko, ki je bil v učilnici vedno prvi, učil se je z velikim veseljem. Nobene naloge ni spisal slabo, in to, kar se je imel učiti na izust, znal je tako dobro in gladko, da mu ga ni bilo v učilnici enacega. In Milka, njegova sestra, o kako lepó in ročno je znala plesti! Videč bratca, kakó trudoljubivo se uči na šolsko knjigo, toliko pridnejša in urnejša je bila tudi ona pri pletenji, saj je delala za ljubega bratca, ki jej vselej rad pomaga, kadar

ne more te ali one šolske naloge prav narediti. A Jožek, ki je še le letos začel v šolo hoditi, spisal je vže na pločico prav čedno svojo nalogo in zdaj mu kruhek dobro diši, ki so mu ga mati dali za južino. Tudi Franek bi imel rad kaj družega v rokah nego lesenega konja, ki mu ga so oče za god kupili. Naveličal se ga je vže in rad bi delal to, kar delata njegova brateca. In glej, vzel je Jožku pisalo, da tudi on nekaj napiše in pokaže očetu, kadar pridejo domóv. Tudi njega bodo oče pohvalili, kadar ugledajo, kaj je napisal Franek njih ljubi. O koliko veselja ima dobra mati s tacimi otroci, ki jih ni treba nikoli svariti ne opominjevati. In Bog, ki vse vé in vse vidi, gleda z dopadajenjem doli iz svitlih nebes ter blagoslavlja otroke, ki so dobri in pridni ter delajo veselje svojim starišem. O kako veselo in prijetno je v takej hiši, kamor Bog gleda z dopadajenjem!

Ivan T.

V hiši na kmetih.

Oč je objela zemljo in mesec se je odseval v sneženej belini. Tù pa tam se je utrnila kaka zvezdica, in iz gozda se je slišal zdaj pa zdaj glas kake sóve. Po vási ni ónega veselega življenja, kakor po dnevi in samó vedno bdeči pes zalaja sèm ter tja ali kaka mačka zamijavka pod streho. Drugače je vse tiho, vse mirno — — —

Veselejše življenje je po hišah — — —

Slabo razsvitluje brleča svetilka prostorno izbo in kaže, da so ljudjé še po konci. In celó ti mali poniglavčki, ti neugnani otroci se še takó dobrovoljno smijó in vpijó po izbi, kakor bi še ne bil čas počitka. Za pečjó sedi ob jednej strani dekletce — kakih 6 let mu je — in se pritiska tesnó gorke peči. Zavito je v stare cunje, samó nežna glavica mu gleda vèn in ta mačja očesca mu švigajo po izbi in ti ustnici se smijó takó ljubó, kakor bi pogledal kar razcvetelo rožo. Na drugej strani sedi deček, ves v kožuh zavít; roci mu sezati samó do kožuhovih komolcev, s konci rokavov pa plòska in plòska, da odmeva po izbi. Glavico si je vtaknil skozi precejšnjo luknjo v kožuhu ter se smeje in reží, kakor bi orehe stresal. „Mama! Franek je pa vaš kožušček strgal,“ oglasi se nagajiva Lenčica za pečjó.

Mati so predli pri steni in ker je kolovrat precej ropotal, niso čuli teh besed. Še le ko Lenčica ponoví svojo tožbo, ozró se mati za peč in rekó: „Kaj še nista šla spat? Le počakita, nagajivca, nič vama ne prinesem jutri s trga. Saj bodeta še Blažka vzbudila, če ne mirujeta.“

H kratu utihneta mala kričača, boječ se materi zameriti. A ne moreta dolgo strpeti.

„Mama! po tihoma se lahko pogovarjava, kaj nè?“ vpraša Franek in ko mati nič ne odgovoré, mislita si, da smeta.

„Lenčica, ali še kaj veš o tistej basni, ki so jo zadnjič oče pravili,“ vpraša Franek šepetaje Lenčico čez vogel peči. „Kaj praviš? Malo glasneje vže smeš govoriti; jaz te ne slišim.“ In Franek ponoví svoje vprašanje precej glasneje.

„A-a, o lisici, ki je medveda in volka takó opeharila, kaj nè?“ reče Lenčica še glasneje.